Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτήσια	δρ. 8,—	Ἐτήσια	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος | Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἀπριλίου 1911 | Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 20

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — *Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμᾶς εἶχε φυλακισθῆ ὡς ἰσχυρὸς τῆς ἀντίον τοῦ Ναπολέοντος ἀποπείρας. Ὁ Ναπολέων, ἀκούσας τὴν ἀπολογίαν του καὶ πεισθεὶς ὅτι ἦτο ὄχι μόνον ἀθῶος ἀλλὰ καὶ σωτὴρ τῆς ζωῆς του, τὸν ἀποφυλακίζει, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ τῷ παραδώσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τοὺς ἀληθινοὺς ἐνόχους. Ὁ Κορμᾶς τὸ ὑπόσχεται. Κατόπιν ἐπισκέπτεται τοὺς φίλους του, διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ἐλεύθερον καὶ νὰ χαροῦν, καὶ καταλήγει εἰς τὴν ἐξοχικὴν ταβέρναν τῆς μητέρας του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξομολογεῖται ὅτι δὲν αἰσθάνεται πλέον ἔχθραν πρὸς τὸν Βοναπάρτην, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀγάπην καὶ θαυμασμόν.*

— Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν μᾶς ἐξηγοῦν, εἶπεν ἡ μητέρα, γιατὶ ὁ Βοναπάρτης σου σ' ἔχωσε στὴ φυλακή.

Ὁ Λουδοβίκος διηγήθη τότε πάλιν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀποπείρας, καὶ ἐξήγησεν εἰς τὴν μητέρα του διατὶ δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ὅτι εἰς τὴν ταβέρναν τῆς χήρας Κορμᾶ ἀνεκάλυψε τὴν συνωμοσίαν.

Ἡ μητέρα ἔκλαιεν ἀκούουσα τὴν τραγικὴν διήγησιν καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους εἶχε διατρέξῃ ὁ υἱός της.

— Ἀχ, εἶπεν ἔπειτα, εἶσαι γενναῖο παιδί, Λουδοβίκε μου, ἀλλὰ γιατί, γιατὶ ἐπῆγες νὰ ἀκθέσῃς τὴ ζωή σου γι' ἀγάπη τοῦ Βοναπάρτη;

Ἡ χήρα Κορμᾶ δὲν ἦτο κακή, εἶχεν ὅμως τὸ μυαλὸ χαλασμένο ἀπὸ τὰς οὐτοπιστικὰς θεωρίας τοῦ συζύγου της καὶ ἀπὸ τὰ λόγια τῶν Ἰακωβίνων, οἱ ὁποῖοι τὴν περιεστοίχιζαν.

Ἡ εὐγενὴς πρᾶξις τοῦ υἱοῦ της τὴν συνεκίνησε καὶ, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της, ἠσθάνθη τὰς πεποιθήσεις της κλονιζομένας.

— Λουδοβίκε, ἐψιθύρισεν, εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀξίζει τὴν ἀφοσίωσίν σου;

— Ναί, μητέρα, εἶμαι βέβαιος, καὶ ὁ Βοναπάρτης γρήγορα θὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ· πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, καὶ πρὶν ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, χρεωστῶ νὰ ἐκπληρώσω ὅ,τι τοῦ ὑπεσχέθηκα καὶ νὰ εὕρω τοὺς κακοῦργους.

Ὁ μικρὸς ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἡ μητέρα του ἐγνώριζε τοὺς συνωμότας, οἱ ὁποῖοι συνηθροίζοντο εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου της· ἀλλὰ ἡ χήρα τὸν ἔδιωχνεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνην του.

— Παιδί μου, τῷ εἶπε, δὲν εἰξεύρω καθόλου ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ μοῦ λές. Ἦλθαν ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ τὴ βραδυὰ ποῦ τοὺς εἶδες. Μοῦ γύρεψαν δωμάτιο μοναχικό, τοὺς ἔδειξα τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο· ἄλλο δὲν ξέρω.

Ὁ Λουδοβίκος ἀπεγοητεύθη τελείως ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία κατέρριπτε διαμιᾶς ὅλον του τὸ οἰκοδόμημα. Ἐβασίζετο εἰς τὴν μητέρα του, ἦτο βέβαιος ὅτι αὐτὴ θὰ τῷ ἔδιδεν ὅλας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας διὰ νὰ ἐπανεύρῃ εὐκόλως τὰ ἴχνη τῶν συνωμοτῶν, καὶ ἰδοὺ ὅτι τὰ ἴχνη αὐτὰ ἐξηφανίζοντο ἀποτόμως.

Ἐν τούτοις ἠρώτησε πάλιν μὲ τρέμουσαν φωνήν:

— Ἀπὸ τότε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ξαναφάνησαν ἐδῶ;

— Ὄχι, δὲν τοὺς ξαναεῖδα.

— Ἀχ! ἔκαμεν ὁ μικρὸς στρατιώτης, πίπτων ἀπηλπισμένος εἰς ἕνα κάθισμα, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου!

Καὶ ἔμεινε σιωπῶν καὶ σκεπτικός.

Βλέπουσα τὸν υἱόν της τόσον λυπημένον, ἡ χήρα Κορμᾶ προσεπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Τῷ εἶπεν, ὅτι πιθανὸν νὰ ἠπατᾶτο, ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι τοῦ οἰκίσκου ἐπανήρχοντο, θὰ τοὺς ἀνεγνώριζεν, ὅτι βεβαίως θὰ ἐπανήρχοντο...

— Ναί, ἀλλὰ πότε; ἀνέκραξε στενάζων ὁ Λουδοβίκος· δὲν ἔχω παρὰ τρεῖς ἡμέρες.

Μετ' ὀλίγα ἀκόμη λεπτὰ ἀπελπισίας, ὁ μικρὸς στρατιώτης ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἰκίσκον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ κανὲν τεκμήριον, ἱκανὸν νὰ τὸν θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κακούργων.

Ἡ αἴθουσα ἦτο εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῇ ἀπὸ τὸν φεγγίτην τῆς στέγης, τὴν ἑσπέραν τῆς ἀποπείρας. Τἀδειανὰ βαρέλια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθηντο οἱ συνωμόται, περιεστοίχιζαν ἀκόμη τὴν μι-

«Ἀχ!.. δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου!..»

(Σελ. 157, στ. γ'.)

κρᾶν τραπέζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχαν ἀπλωμένον τὸ σχέδιόν των. Ὁ Λουδοβίκος ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς τὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, παντοῦ. Ἔξαφνα ἄφηκε κραυγὴν θριάμβου. Κυλήσας ἕνα βαρέλι, ἀνεκάλυψεν ἀπὸ κάτω ἕνα δερματινον πορτοφόλι, δεμένον μὲ λωρίον ἐπίσης ἀπὸ δέρμα

Τὸ ἄνοιξεν ἀμέσως καὶ ἀπέσυρεν ἀπὸ τοὺς θύλακάς του πλῆθος ἐπιστολῶν.

Κρίμα! ματαία χαρά! αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἦσαν γραμμέναι εἰς μίαν παράδοξον, ἄγνωστον γλῶσσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ οὔτε λέξιν.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν, ἔχω τὸ σχέδιό μου.

Καὶ κρύψας τὸ πορτοφόλι εἰς τὴν τσέπην του, ἀνῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν, τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὰς ἡμέρας ποῦ δὲν ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν στρατῶνα.

Ἔβγαλε τὴν στολὴν τοῦ παιδὸς τοῦ στρατοῦ, ἐφόρεσε πολιτικά, διὰ νὰ μὴν γνωρίζεται εὔκολα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ μητέρα του τὸν ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως.

— Ποῦ πηγαίνεις πάλι, Λουδοβίκε; τὸν ἠρώτησε, βλέπουσα αὐτὸν ἕτοιμον νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν ἐννοῶ νὰ κινδυνεύσῃς πάλι τὴ ζωή σου....Συλλογίσου, παιδί μου, τὴ δυστυχισμένη σου μητέρα...

— Μητέρα, ἀπεκρίθη ὁ μικρός, πρέπει!... Ἔδωσα τὸ λόγο μου 'στὸ Βοναπάρτη... πηγαίνω νὰ εὕρω τοὺς κακούργους!...

Ἡ χήρα ἠγωνίσθη εἰς μάτην νὰ κρατήσῃ τὸν υἱόν της. Ἐκεῖνος, ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ 15ου συντάγματος, παρὰ τὴν στρατιωτικὴν Σχολήν. Καθ' ὁδὸν ἐψιθύριζε:

— Φθάνει νὰ μὲ ἀφίσῃ ὁ λοχίας νὰ πάρω μαζί μου τὸ Μουστάκα!

Ἂς εἴπωμεν εὐθὺς ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ Μουστάκας, εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐφαίνετο δίδων τόσην σημασίαν.

Λοιπόν, ὁ Μουστάκας ἦτο ἕνας ἄσχημος σκύλος, χρώματος καφὲ μὲ γάλα, ἀπροσδιορίστου ράτσας, μὲ μακρὸν τρίχωμα, μὲ κοντὰ πόδια καὶ μὲ σχισμένα αὐτιά. Ἀλλὰ μὲ ὅλην του τὴν ἀσχημίαν, ἦτο τὸ «χαϊδεμένο παιδὶ» ὅλου τοῦ συντάγματος. Διότι ὁ Μουστάκας ἦτο ζῷον ἐκτάκτου νοημοσύνης καὶ προικισμένον μὲ μίαν ὀσφρησιν πραγματικῶς ἐκπληκτικήν.

Οἱ στρατιῶται τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως, βιεσκέδαζον εἰς τὸν στρατῶνα καλλιεργοῦντες καὶ ἀναπτύσσοντες τὸ φυσικὸν αὐτὸ χάρισμα τοῦ σκύλου, καὶ εἶχον φθάσῃ εἰς θαυμάσια ἀποτελέσματα. Συχνότατα ὁ Λουδοβίκος εἶχε παραστῆ εἰς τὸ ἀκόλουθον πείραμα. Ἔδιδον εἰς τὸν Μουστάκαν νὰ μυρίσῃ τὸ πιλίκιόν, τὴν ζώνην, τὸν μανδύαν ἢ ἄλλο πρᾶγμα ἀνῆκον εἰς ἄνδρα οἱονδήποτε τοῦ συντάγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦσεν ὁ σκύλος.

Τὸ σύνταγμα ἔφευγε διὰ γυμνάσια ἢ διὰ πορείαν, καὶ ὁ Μουστάκας ἔμενε κλεισμένος εἰς τὸν στρατῶνα. Μίαν ἢ δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, τῷ ἄνοιγον τὴν θύραν, καὶ ἀμέσως τὸ θαυμάσιον ζῷον, ὀσφραινόμενον τὸ ἔδαφος, διηυθύνετο ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο τὸ σύνταγμα. Πάντοτε, ἐκτὸς ἐὰν ἦτο ἡ διανυθεῖσα ἀπόστασις, ὁ σκύλος κατώρθωνε νὰ εὑρίσκῃ τὸν ἄνδρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε τὸ πρᾶγμα, ποῦ τοῦ εἶχαν δώσῃ νὰ μυρίσῃ!

Ὁ Μουστάκας εἶχε λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου, εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὸ Μαρέγκον, καὶ παντοῦ, τόσον εἰς τὰς φλογερὰς ἄμμους τῆς ἐρήμου ὅσον εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς φάραγγας τῶν Ἄλπεων, κατώρθωνε νὰ ἀνευρίσκῃ τὸν κύριόν του καὶ τὸ σύνταγμά του.

Εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἱκανότητα τοῦ Μουστάκα ὁ Λουδοβίκος εἶχεν ἀναθέσῃ τὰς ἐλπίδας του.

Ὅταν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν γέροντα λοχίαν, τὸν εἰδικῶς ἐπιμελούμενον τὸν σκύλον, νὰ τοῦ τὸν παραχωρήσῃ, κατ' ἀρχὰς ὁ λοχίας ἠρνήθη. Ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος τῷ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν του.

— Λοχία, τῷ εἶπε, γι' ἀγάπη τοῦ Πρώτου Ὑπάτου!

— Τί μοῦ ψάλλεις ἐκεῖ, παλαβέ; ἔκαμεν ὁ γέρων γρινιάρης· γιὰ τὸν Κοντοδεκανέα θέλεις τὸ Μουστάκα;

— Ναί, ναί, μὰ μὴν τὸ πῆς κανενός! θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀνακαλύψωμε τοὺς δράστας τῆς ἀποπείρας...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΙΟ

Η ΛΑΜΠΡΗ

«Τάμ, τάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, Ἀδάμ, Ἀδάμ. Κράγκ, κράγκ, κρούγκ, κράγκ!»

Ἀκούστηκαν τὰ μεσάνυκτα τὸ σημαντρο κ' ἡ καμπάνα τῆς Λαμπρῆς.

Ἐγώ, μὲ μιὰ πέρδικα ποῦ ζωγράφιζα μὲ τὸ κηρὶ σὲ κόκκινο αὐγό, δὲν εἶχα ἀποκοιμηθῆ' τ' ἄλλα τ' ἀδέρφια μου κοιμῶνταν ξέννοιαστα σὰ στὸν καλὸ καιρό. Ἡ μητέρα μου χώριζε τ' ἀσπρόρρουχα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴν πλύση, κ' ἡ κυραμάνα μου παιδεύουνταν μὲ τὴν ψυχοπαῖδά μας στὸ μαγειριὸ γιὰ ν' ἀποτελειώσουν τὸ «τρίμμα» ἀπὸ τὰ σηκοτάκια κι' ὅλα τὰ λιανώματα τοῦ ἀρνιοῦ, μὲ τηγανισμένα ψωμάκια καὶ μάραθα, ὅταν ἀκούεται ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ «λαλοκαιρινὸ» κ' ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα μου:

— Σηκωθῆτε κ' ἑτοιμασθῆτε γοργά, νὰ μὴν κάθεται ὁ κόσμος καὶ μᾶς καρτερεῖ.

Ποῦ νὰ ξυπνήσουν ὅμως τ' ἀδέλφια μου! Ὁ μικρὸς μάλιστα, ἂν δὲν τὸν ραντίζαν μὲ νερό, θὰ κοιμῶταν ἀκόμη ὡς τὰ τώρα, τόσο ποῦ ἐκίνησε κι' ἄνιπτος κοντά μας.

— Πήρατε τὲς λαμπάδες σας; μᾶς ρωτᾶ ὁ πατέρας μου· καὶ τὴ μεγάλη γιὰ τὸ Χριστό; Σβύσατε καλὰ τὲς φωτιές; Μὴν ἀφίσατε τὴ γάτα στὸ μαγειριὸ μὲ τ' ἀρνί; Ἄϊστε λοιπόν, χρονιάσατε ὅσο νὰ ἑτοιμαστῆτε!

Ὅλος ὁ κόσμος στὸ ποδάρι. Ποιὸς ἔκλεινε τὸ σπίτι του, ἄλλοι ἔτρεχαν ἀμίλητοι γιὰ τὴν Ἐκκλησιὰ μὲ τὰ δαδιὰ στὸ χέρι γιὰ νὰ βλέπουν νὰ περπατοῦν, κάποιος φώναζε τοὺς γειτόνους του ἂν ξύπνησαν, καὶ τὸ σήμαντρο κ' ἡ καμπάνα βαροῦσαν ἀτέλειωτα:

— Τάμ, τάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, Ἀδάμ, Ἀδάμ, κράγκ, κράγκ, κρούγκ!..

Τὴν Ἐκκλησιὰ τὴν ηὕραμε γεμάτη. Ὁ παππᾶς καρτεροῦσε ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ νὰ βάλῃ εὐλογητὸ κ' ἔστελνε παιδιὰ στὰ σπίτια νὰ ξυπνίσουν τοὺς κοιμισμένους, καὶ τὰ παιδιὰ ἔσπαζαν παραθύρια μὲ τὲς πέτρες καὶ τράνταζαν θύρες ἀπὸ κτυπήματα ὅσο νὰ τοὺς ξυπνίσουν.

Ὁ Γερομπῖρος μοναχὰ ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ ἀπὸ τοὺς ρεματισμούς, δὲν θ' ἄκουε ὁ κακομοίρης τὸν καλὸ τὸ λόγο, ἀλλὰ σὰν ἄρρωστος καὶ κατάκοιτος, ἦταν συχωρεμένος.

— Οἱ ἄλλοι ὅλοι εἴμαστε ἐδῶ; ρώτησε ὁ παππᾶς.

— Εἴμαστε, παππᾶ.

— Ἔμπρὸς λοιπόν. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός.

Ὅταν βγήκαμε ἔξω στὸν Νάρθηκα γιὰ τὸ Χριστός Ἀνέστη, νὰ κι' ὁ Γερομπῖρος, καβάλλα στὸ μουλάρι του, μπροστὰ στὸν παππᾶ.

— Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ χωνέψω αὐτό, ἔλεγε, ν' ἀπομείνω ἀπὸ τὰ παληοπόδαρα φέτος ἔτσι! Ἀκόμα εἶμαι ζωντανός, δὲν εἶμαι πεθαμένος.

Ὅ τι ἀπόλυσε ἡ Ἐκκλησία καὶ γυρίζαμεν ὅλοι μὲ τὲς ἄσπρες λαμπάδες ἀναμμένες, γιὰ νὰ πᾶμε καὶ στὰ σπίτια τὴ χάρη τῆς λαμπρῆς ἀπὸ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» τοῦ παππᾶ, ἄσπριζε κι' ἡ ἀνατολὴ καὶ ἄχ! τί ἐμμορφα μοσχοβολοῦσαν αὐτὴ τὴν ὥρα τ' ἀνθισμένα δένδρα ἀπὸ τὲς αὐλὲς καὶ τοὺς κῆπους!

Οἱ ἄνθρωποι ἐχώριζαν γιὰ τὰ σπίτια τους μὲ τὲς εὐχὲς στὸ στόμα: «Χριστὸς ἀνέστη, χρόνια πολλά, χαρούμενοι, μὲ ὅ,τι ἀγαπᾶει ἡ καρδιὰ σας».

Γ' ἀηδόνια τὸ ἔλεγαν στὰ λακκώματα κάτω, μέσα στὰ βάτα, κι' ὁ μικρὸς ἀδελφός μου, σὰν περίεργος ποῦ εἶνε, μὲ ρωτοῦσε:

— Δὲ μοῦ λές, γιατί τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ τὴ νύχτα δὲ λαλοῦσαν τ' ἀηδόνια καὶ τώρα λαλοῦν;

Ἀπὸ τὴ χαρά τους γιὰ τὴν Πασχαλιά, τοῦ λέγω, δὲν καταλαβαίνεις;

— Μήπως ξυπνᾶς καὶ σὺ κανένα χάραμα, ὑπναρᾶ, τοῦ λέγει ὁ πατέρας μας, γιὰ νὰ ἰδῆς πότε λαλοῦν τ' ἀηδόνια;

Προτοῦ νὰ μποῦμε στὸ σπίτι μας, ἐμεῖς τὰ παιδιὰ περάσαμε κι' ἀπὸ τὴ μάνδρα, γιὰ νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὲς λαμπάδες μας καὶ τὰ γιδοπρόβατα μὲ τ' ἀρνιὰ καὶ τὰ κατσίκια, περάσαμε κι' ἀπὸ τὸ μουλάρι μας, τὴ Σιβά. Τὸ σκυλί μας μᾶς δέχτηκε μὲ τόση χαρὰ τὸ καϊμένο στὴν αὐλή.

Ὁ μικρὸς ἀδελφός μου σοφίστηκε νὰ φωτίσῃ μὲ τὴ λαμπάδα του καὶ τὲς κότες, καὶ πῆγε κι' ἄνοιξε τὴ θύρα τοῦ κοτετσιοῦ σὰν νὰ χρειάζουνταν κι' αὐτὸ γιὰ νὰ χαροῦν καὶ τῶν κοτῶν αἱ καρδιές...

Ἡ πρώτη δουλειά μας ἦταν νὰ τραβήξωμε στὴν τραπεζαρία.

Τὸ «τρίμμα» ἦταν ἕτοιμο, αἱ σταυροκουλοῦρες βγῆκαν ἀπὸ τὸ δουλάπι κι' ἡ Ῥίνα ἡ ψυχοπαῖδά μας ἔφερε καὶ τ' αὐγὰ τὰ κόκκινα στὴν κανίστρα, γιὰ νὰ τσουγγρίσωμε μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

Παίρνομε νὰ τσουγγρίσωμε, τί νὰ ἰδοῦμε; Ὁ μεγάλος ἀδελφός μου, γιὰ νὰ βρῇ ποιὸ αὐγὸ εἶχε γερότερη μύτη καὶ νὰ νικήσῃ τ' ἄλλα τὰ παιδιά, δοκιμάζοντας τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, δὲν εἶχε ἀφήσῃ κανένα γερὸ στὴν κανίστρα!

Γιὰ τιμωρία του, εἶπεν ὁ πατέρας μας νὰ γυρίζῃ ὕστερα τὴ σούβλα μὲ τ' ἀρνὶ μοναχός του 'στὸν κῆπο· ἐκεῖ ὅμως ποῦ τὸ γύριζε, ὅλοι τὸν παρακαλούσαμε, γιὰ χάρι, νὰ μᾶς ἀφίσῃ λίγο νὰ γυρίζωμε καὶ μεῖς, κ' ἐκεῖνος μᾶς ἔκανε τὸ βαρύ, σὰν νὰ μᾶς χάριζε κάτι δικό του. Μονάχα ἡ Ῥίνα μας δὲν πρόφθασε νὰ τὸν βοηθήσῃ, γιατὶ κουβαλοῦσε ἀπὸ τὸ πρωὶ τὲς σταυροκουλοῦρες καὶ τὰ κόκκινα αὐγὰ 'τοὺς δεκαεπτὰ βαπτιστικοὺς τῆς μητέρας μου.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Τῆς χήρας τὸ παιδὶ στὴν ξενιτειὰ
τῆς μάννας του ἡ κατάρα βασανίζει
καὶ, κάποια χειμωνιάτικη νυχτιά,
μετανοιωμένο σπίτι τους γυρίζει.

Μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μάννας ξεκινᾷ,
αὐτὴ παντοτεινὰ τὸ προσκυνεύει
ὅταν περνάει θάλασσες, βουνά'
μ' αὐτὴν ἐκεῖ στὰ ξένα βασιλεύει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μ ε ἰδιατέραν βέβαια εὐχαρίστησιν θὰ κούσετε, ὅσοι συχνάζετε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο τροπάριον, τὸ ὁποῖον ψάλλεται εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» ἐπὶ πολλὰς μετὰ τὸ Πάσχα λειτουργίας:

Μαγδαληνὴ Μαρία
Τοῦ τάφου προσλθοῦσα
Καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα,
Ὡς κηπουρὸν ἠρώτα:
«—Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα
Τοῦ Ἰησοῦ μου ἐτέθη;»
Καὶ παρ' Αὐτοῦ ἀκούει:
«—Μαρία, μή μου ἅπτου!»
Ὦ, θείας, ὦ, φίλης,
Ὦ, γλυκυτάτης σου φωνῆς!

. . . . . .

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἔκαμνεν ὅταν ἤμουν παιδί. Τὸ ἤκουα συνήθως εἰς ἓν ἐξοχικὸν ἐκκλησάκι τῆς πατριδος μου, ὅπου τὰς Κυριακὰς τῆς ἀνοίξεως, λίαν πρωΐ ὅπως αἱ Μυροφόροι, ἐπήγαινα μὲ τὸν πατέρα μου. Ὁ ψάλτης εἶχε γλυκυτάτην φωνὴν ὑψιφώνου καὶ εἰς τὸ τροπάριον αὐτὸ ἐξήντλει ὅλην του τὴν τέχνην, τὴν περιπάθειαν καὶ τὴν τρυφερότητα. Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ εἴπω, ὅτι ψάλλων παρίστανεν ὅπως οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι τοῦ ᾄσματος.

Ἔξαφνα, εἰς τὸ «Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μου ἐτέθη;» διέκρινες ὅλα τὰ αἰσθήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ κατεῖχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐρωτῶσα Μυροφόρος, τὴν ἀγωνίαν της, τὴν ὀλίψιν της, τὴν ἀγάπην της πρὸς τὸν νεκρὸν Διδάσκαλον, ἀκόμη καὶ τὴν κούρασίν της. Ἔπειτα ἀναπαρίστατο ἡ μετ' ἀγάπης καὶ γλυκύτητος αὐστηρά, ἡ πλήρης μυστηρίου ἀπάντησις τοῦ Διδασκάλου: «Μαρία, μὴ μοῦ ἅπτου!» Καὶ ἤρχετο τέλος τὸ ἐξαφνικὸν καὶ ὑπέροχον ἐκεῖνο ἀλλέγκρο «ὦ, θείας, ὦ, φίλης, ὦ, γλυκυτάτης σου φωνῆς!», μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ψάλτης κατώρθωνε νὰ μεταδίδῃ ὅλην τὴν χαράν, τὴν ἔκπληξιν, τὴν ἔκστασιν, τὸ δέος τῆς Μυροφόρου, πρὸ τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε....

Τί ἐντύπωσις!...

Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ ἐξωκκλησίου, ἀντίκρυ μου, ἐφαίνετο ἡ μεγάλη ἐξοχή. Κάμπος πράσινος, δένδρα ἀνθισμένα, λουλούδια καὶ πέρα κυανᾶ βουνά... Ἐμπρός-ἐμπρὸς ἕνας κῆπος, θαυμασίως στολισμένος ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ κῆπος τοῦ Ἰωσήφ, ὅτι κάπου ἐκεῖ θὰ εὑρίσκετο τὸ κενὸν τώρα μνῆμα τοῦ Κυρίου.... Καὶ ἀκούων τοὺς γλυκεῖς στίχους μὲ τὴν γλυκεῖαν, ὑποβλητικὴν μελῳδίαν,—καὶ δὲν φαντάζεσθε τί ὡραῖα ποῦ ψάλλεται αὐτὸ τὸ τροπάριον εἰς τὴν πατρίδα μου!— ἀνέπλαττα μὲ τὴν παιδικήν μου φαντασίαν ὅλην τὴν σκηνὴν τῆς ὑπερφυσικῆς συναντήσεως.

Ἔβλεπα τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἡ Μαρία ἐξέλαβεν ὡς κηπουρόν, σκυμμένον κάπου-ἐκεῖ, στρέφοντα τὰ νῶτα, ὀσφραινόμενον ἴσως ἓν δροσόρρυτον αὐγινὸν τριαντάφυλλον.... Ἐφανταζόμουν ὅτι ἡ Μαρία, φορτωμένη μὲ ἄνθη καὶ ἀρώματα διὰ τὸν τάφον, τὸν πλησιάζει, τὸν ἐρωτᾷ, καὶ συγχρόνως μὲ τὴν ἐρώτησιν, διὰ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνθολατρείαν του, τὸν ἐγγίζει, τὸν κτυπᾷ οἰκείως εἰς τὸν ὦμον... Ἀμέσως ἐκεῖνος στρέφεται, σηκώνεται, ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγα βήματα, προβάλλει τὰ χέρια: «Μαρία! μὴ μ' ἐγγίζῃς!....» Καὶ παρουσιάζει συγχρόνως τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἤρεμον καὶ αὐστηρόν, χωρὶς μειδίαμα. ἀλλὰ πάγκαλον, θεῖον, μὲ τὴν λάμψιν, μὲ τὴν αἴγλην ἑνὸς Θεοῦ... Ἡ Μαρία ἀφίνει νὰ τῆς πέσουν καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δοχεῖα τοῦ μύρου. Ἀνεγνώρισε τὴν φωνήν, ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπον.... Ὁ δῆθεν κηπουρός, ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν πρωϊνὸν ἀνοιξιάτικον κῆπον, εἶνε Ἐκεῖνος, εἶνε ὁ Διδάσκαλος, τὸν ὁποῖον προχθὲς εἶδε σταυρωμένον, χθὲς νεκρόν, καὶ σήμερον ἐπαναβλέπει ζῶντα! Ποῖον θάμβος καὶ ποία χαρά!...

Ὦ, αὐτὸ τὸ τροπάριον, μὲ τὴν ἀναπαράστασιν τῆς ἐκπληκτικῆς σκηνῆς εἰς τὸν κῆπον, μοῦ ἔδιδε τότε ὅλην τὴν ἰδέαν τοῦ θαύματος καὶ ὅλην τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως. Περισσότερον ἀπὸ κάθε τί ἄλλο ποῦ ἤκουα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Πάσχα καὶ κατόπιν... Διότι αὐτό, φαίνεται, εἶχε τὴν μεγαλητέραν ὑποβολὴν καὶ μ' ἔκαμνε νὰ βλέπω, μαζὶ μὲ τὴν Μαρίαν, τὸν ἀναστάντα Χριστόν. Καὶ σήμερον ἀκόμη, τὸ Πάσχα, αὐτὴ ἡ παιδικὴ ἀνάμνησις, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην, μοῦ δίδει ὅλην τὴν ἰδέαν τοῦ θαύματος καὶ ὅλην τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΦΥΣΙΚΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,,

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ:—Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἐφόρεσε ποτὲ μὲ περισσοτέραν χάριν τὸ μαῦρό του φράκο καὶ τὸ ἄσπρο του γελέκο.

***

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:—Τί σοβαρότης, τί ἐμβρίθεια, τί βαθύτης σκέψεως! Ἂν δὲν εἶχε μακρυὰ αὐτιά, θὰ ἦτο ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Κάντιος καὶ ὁ Ἔγελος μαζί.

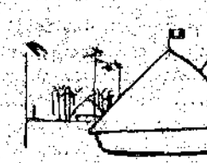

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Αεροναυτικόν μυθιστόρημα υπό **Lucien de Grilly***]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Περίληψις των προηγουμένων: *— Ο δωδεκαετής αεροπόρος Λουκιανός μας διηγήθη την δευτέραν μεγάλην πτήσιν του αεροπλάνου του «Κρᾶ-Κρᾶ», τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ αἰσίως εἰς Αἴγυπτον, φέρον τὸν Λουκιανόν, τὴν μικρὰν ἀδελφήν του Βαβέταν καὶ τὸν κόρακα Κρᾶ-Κρᾶ. Ὁ ἀεροπόρος συνεχίζει τὴν διήγησίν του μετὰ τὴν θαυμαστὴν σωτηρίαν των ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ληστρικῆς συμμορίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἐμπέσῃ, καὶ τὴν ἐσπευσμένη ἐπιστροφήν των ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν Ἡλιούπολιν.*

Ὅσοι γνωρίζετε ἐκ πείρας, ὅπως ἡ Βαβέτα καὶ ἐγώ, ὅτι ὅσον εὑρίσκεται κανεὶς μακρύτερα ἀπὸ τὴν προσφιλῆ του πατρίδα, τόσον περισσότερον τὴν ἀγαπᾷ καὶ τόσον βαθύτερα αἰσθάνεται τὰς θλίψεις της, θὰ ἐπεδοκιμάσετε βέβαια τὸ νέον μας τόλμημα...

Ἤμεθα ἕτοιμοι νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολιν καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν δι' ἀτμοπλοίου, ὅταν ἐμάθαμεν, ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Γάλλου Προξένου, τὰ κατὰ τὴν βδελυρὰν ἐνέδραν τοῦ Οὐανταί, καὶ τὸν φόνον τοῦ λοχαγοῦ Φιγνεσούς, τῶν ὑπολοχαγῶν Δελακομμὺν καὶ Βασσὲρ καὶ τῶν ἀνδρείων των συντρόφων.

Ἀμέσως ἐσκέφθημεν ὅτι θὰ ἐσκέπτεσθε καὶ σεῖς εἰς τὴν θέσιν μας: νὰ τοὺς ἐκδικήσωμεν. Καὶ κατεστρώσαμεν τὸ σχέδιόν μας. Ἀποφασιστικῶς: Θὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν Νεῖλον ὅσον τὸ δυνατὸν ὑψηλότερα καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν νὰ ἀναγγείλωμεν εἰς τοὺς δολοφόνους τῶν συμπατριωτῶν μας, διὰ κινήματος τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια θὰ τοῖς ἦτο πολὺ καθαρά, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶχαν νὰ κάμουν μὲ τὸν γαλλικὸν στρατόν.

Εὐθὺς τὴν ἐπαύριον, ὁ «Κρᾶ-Κρᾶ», ἐφοδιασμένος μὲ βενζίναν καὶ τρόφιμα διὰ μακρινὴν πτῆσιν, ἀνυψοῦτο ἄνωθεν τοῦ Νείλου καὶ ἠκολούθει τὸν ροῦν του. Ἐξαναπεράσαμεν ἐπάνω ἀπὸ τὰς Πυραμίδας, διεσχίσαμεν τὸ Μεντινὲτ-ἐλ-Φαγιούμ, (ἀνοίξατε τὸν χάρτήν σας διὰ νὰ παρακολουθήσετε τὴν πορείαν μας) εἰς τὸ Ἀσσιοὺτ διήλθομεν ἄνωθεν πλοίου, τοῦ ὁποίου οἱ ἐπιβάται μᾶς ἀνεφώνησαν καὶ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, ἐφθάσαμεν καὶ κατήλθομεν εἰς τὰς Θήβας, διὰ νὰ διανυκτερεύσωμεν.

Κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξείδι, οὔτε κἂν ἐσκέφθημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς θαυμασίους ναοὺς τῶν Θηβῶν. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἐξεκινήσαμεν, Ἄνεμος ἀρκετὰ ἰσχυρός, τὸν ὁποῖον εἴχαμεν δεξιόθεν, διηυκόλυνε τὴν φοβερὰν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσα ἀπὸ τὸν κινητήρά μας. Ὁ «Κρᾶ-Κρᾶ», διατηρούμενος εἰς ὕψος διακοσίων μέτρων, ἔκαμνε τώρα ἐνενήντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Ὁ δρόμος μας ἐσυντομεύθη χάρις εἰς τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἠναγκάσθη νὰ κόψωμεν κατ' ὀρθὴν γωνίαν τὴν ἀπέραντον καμπύλην, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἀπὸ τοῦ πεώτου μέχρι τοῦ τετάρτου του καταρράκτου. Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, ὑπὸ οὐρανὸν καταχρυσοῦν, κατήλθομεν εἰς τὸ Καρτούμ, ὅπου οἱ ἀγγλοι ἀξιωματικοὶ ἔσπευσαν νὰ μᾶς περιποιηθοῦν καὶ νὰ μᾶς δώσουν πᾶν ὅ,τι ἐχρειαζόμεθα.

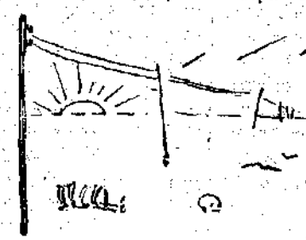

Ἀναπαυθέντες ἐκεῖ καὶ ἀνανεώσαντες τὰς προμηθείας μας, ἀνεχωρήσαμεν τὴν ἐπομένην, φέροντες ἐκ περισσοῦ καὶ ἕνα βάρος δέκα χιλιογράμμων, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς ὁμιλήσω ἀργότερα...

Ἐγκατελείψαμεν μετ' ὀλίγον τὸν ποταμόν, διὰ νὰκολουθήσωμεν μίαν εὐθεῖαν γραμμήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ἐξέλθωμεν. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἠμπορέσαμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν ταχύτητά μας καὶ νὰ διασχίσωμεν ἀπέραντον ἔκτασιν ἐλῶν καὶ ἄμμων, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐφθάσαμεν εἰς Ἐλ-Ὀμπεῖδ. Περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἐξεδήλου τὴν ζωηροτέραν ἔκπληξιν καὶ ὅτι ἡ Βαβέτα, κατεβεβλημένη ἀπὸ τὸν καύσωνα, ἐκοιμᾶτο σχεδὸν διαρκῶς. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ χειρίζωμαι τὴν μηχανήν μου. Καὶ συχνότατα θὰ μ' ἔπαιρνεν ὁ ὕπνος, ἡ νάρκη, ἂν δὲν ἠσθανόμην μεταξὺ τῶν ποδῶν μου τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον εἴχαμεν παραλάβῃ ἀπὸ τὸ Καρτούμ, τὰ δέκα ἐκεῖνα χιλιόγραμμα μελιτνίτιδος, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ ἐχρησιμευαν ὡς .... ἐπισκεπτήριον διὰ τὸν Σουλτάνον τοῦ Μασσαλίτ.

Ἐπροχωροῦμεν, ἐπροχωροῦμεν.... Ἐνῷ διεσχίζαμεν μίαν ἀπέραντον πεδιάδα, ὁ κινητὴρ εἶχε μερικὰς ἀφλογιστίας ... Εὐτυχῶς ἠμπορέσαμεν νὰ διανύσωμεν ἀκόμη ὀλίγα χιλιόμετρα καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς ἕνα ἐκτεταμένον ἄγρόν, ὅπου κατήλθομεν πλησίον μιᾶς πηγῆς.

Καὶ τὰ δύο δοχεῖα τῆς βενζίνης ἦσαν κενά. Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ σταμάτισμα ἦτο ὁριστικόν, διότι ἀπὸ ποῖον ἠμποροῦσαμεν νὰ ζητήσωμεν βενζίναν ἐν μέσῃ Ἀφρικῇ, ἐν μέσῃ ἐρήμῳ;... Ἡ συμφορὰ μας ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἀμέσως μᾶς ἀπήλπισε καὶ μᾶς κατέβαλε. Καθισμένοι πλησίον τῆς πηγῆς, ἡ Βαβέτα, ὁ Κρᾶ-Κρᾶ καὶ ἐγώ, ἐγευματίσαμεν ὄχι βέβαια μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐπειτα μᾶς ἐκυρίευσεν ἡ κούρασις, ἡ νύστα, καὶ ἀπεφασίσαμεν νὰναβάλωμεν διὰ τὴν ἐπομένην τὰς φροντίδας καὶ τὰς θλίψεις. Πρῶτα ὁ ὕπνος!

Ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἔλικος ἡ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐξηπλώθημεν ἐπὶ μιᾶς πτέρυγος τοῦ μονοπλάνου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβυθίσθημεν εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον.

Φοβερὸς βρυχυθμὸς μὲ ἀφύπνισεν ἀποτόμως καὶ ἀνεπήδησα.

— Λεοντάρι!

Μόλις ἐσκέφθην τὸν βασιλέα τῶν ζώων καὶ μόλις ἀνοιξα τὰ μάτια, ὅταν μία μεγάλη σκιὰ παρουσιάσθη ἐμπρός μου, μὰ τόσον μεγάλη, ὥστε μοῦ ἐφάνη ἀπέραντος... Εἶχε πλησιάσει τόσον, ὥστε ἔκαμε πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐπλησίασεν ἀκόμη περισσότερον καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη τρίγμός. Ἡ σκιὰ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς μηχανῆς μας, ἔσπασε μὲ τρίγμὸν ἕνα σκαλοπάτι καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ἀλλ' ἡ ἔφοδος αὐτὴ ἔκαμε τὸν ἕλικα νὰ προσκόψῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν ὁ κινητὴρ ἔκαμε μίαν τελευταίαν ἔκρηξιν, ἐνῷ ἡ ἔκλυσις τῶν φλεγομένων ἀερίων ἔρριψεν εἰς τὸ σκότος μίαν λάμψιν ἐξαφνικήν... Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτὰ φοβερᾶς σιγῆς, βρυχυθμὸς ἀντήχησε μακρόθεν.

Τότε ἐνόησα τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη πλησίον μας: Τὸ ζῷον, τὸ ὁποῖον ἦλθε κ' ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ «Κρᾶ-Κρᾶ», κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ λέοντος, εἶχε παραλύσῃ ἀπὸ τὸν φόβόν του καὶ εἶχεν ἐξαπλωθῆ κατὰ γῆς. Ὁ λέων πάλιν ἐφοβήθη ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὴν λάμψιν ποῦ παρήγαγεν ὡς ἐκ θαύματος ἡ μηχανή μας. Καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπανήρχετο ἀρά γε;... Ἐσυλλογίσθην, ὅτι δὲν εἶχα νὰ χάσω οὔτε στιγμήν... Ἥρπασα ἓν ἀπὸ τὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο διὰ πᾶν

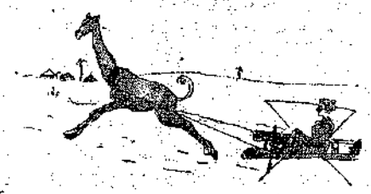

ἐνδεχόμενον ἐπὶ τοῦ μονοπλάνου. Ἐπροχώρησα κατόπιν ψηλαφητεὶ ἕως τὸ σπασμένον σκαλοπάτι καὶ μετ' ὀλίγον ἠσθάνθην τὸ θερμὸν σῶμα ἑνὸς ζῴου μὲ κοντὸν τρίχωμα, ὅπως τῆς ἀγελάδος. Ἐψηλάφησα εἰς τὸ σκότος διὰ νὰ εὕρω τὸν λαιμὸν τοῦ ζῴου καὶ νὰ τοῦ περάσω τὴν θηλειάν. Ἦτο ἐξ αἰτίας τοῦ σκότους αὐτοῦ, ἢ τοῦ φόβου ὁ ὁποῖος μ' ἔκαμνε νὰ τρέμω; Δὲν ἠξεύρω, ἀλλὰ ὁ λαιμὰς αὐτὸς μοῦ ἐφάνη ἀτελείωτος... Ἐπιτέλους ηὗρα τὴν κεφαλήν, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη σχεδὸν ὡς κεφαλὴ ἵππου... Ἐπέρασα τὴν θηλειάν... Τὸ ζῷον ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ.. Ἐγὼ ἐτράβηξα τὸ σχοινί... Τὸ ζῷον ἐκάθησε πάλιν ἡσυχα.. Ἔμεινε περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν... Ἐπιτέλους ἀνέτειλεν ἡ σελήνη καὶ μᾶς ἐφώτισε. Τότε εἶδα ὅτι εἶχα συλλάβῃ μίαν καμηλοπάρδαλιν!

Ἡ καμηλοπάρδαλις αὐτὴ μ' ἐκύτταζε μὲ μεγάλα περίτρομα μάτια, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰντισταθῆ, ὅταν, ἀπὸ μακρυὰ ἠκούσθη πάλιν βρυχυθμός. Ἀποτόμως τὸ μεγαλόσωμον ζῷον ἐσηκώθη, παρασύρον τὸν «Κρᾶ-Κρᾶ» καὶ ἀφωνίζον τὴν Βαβέταν. Ἀλλ' ἡ θηλειά μου ἐτελείωνεν εἰς δύο ἴσα σχοινιά, τὰ

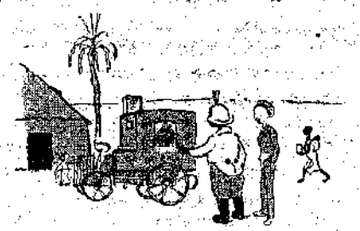

ὁποῖα ἔδεσα εἰς τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τοῦ ἀεροπλάνου. Ἡ Βαβέτα ἐκάθησεν εἰς τὸ ἐδώλιόν της· ἐγὼ ἐπήδησα εἰς τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἡ καμηλοπάρδαλις, τρομαγμένη ἀπὸ τὸν ἐπερχόμενον λέοντα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ φοβερὰν ταχύτητα, παρασύρουσα καὶ τὸ μονοπλάνον, ὅπως ἕνα καλὸ ἄλογο θὰ ἐτράβοῦσεν ἕνα ἐλαφρὸ ἁμαξάκι.

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ τινάγματα καὶ τὰ τραντάγματα τῆς νυκτερινῆς μας αὐτῆς ἀμαξοδρομίας· διότι τὰ φαντάζεσθε εὐκόλα. Τὸ πρωὶ ὅμως εὑρέθημεν πλησίον ἑνὸς ἀράπικου χωριοῦ.

Πλήθη πολεμιστῶν ἔτρεξαν εἰς προϋπάντησίν μας καὶ ἐτρόμαξαν τόσον πολὺ τὴν καμηλοπάρδαλιν, ὥστε μ' ἓν ἅλλον, ἀπεγνωσμένον σκίρτημα, ἔσπασε τὰ σχοινιὰ καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν μὲ ἰλιγγιώδη καλπασμόν.

Ὅταν οἱ ἀραπάδες μᾶς ἐπλησίασαν, ὑπεκλίθησαν βαθύτατα καὶ μᾶς ἐξεδήλωσαν διὰ νευμάτων τὸν μεγαλείτερον σεβασμόν. Ὁ ἀρχηγὸς των ὠνομάζετο Μπανταμποῦ-Ἀραμπᾶ. Ἦτο καλὸς ἄνθρωπος. Ὡμίλοῦσε ὀλίγα ἰγαλικά, ἐπειδὴ εἶχε φοιτήσῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Μαρσάν. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ εἶχε καὶ αὐτοκίνητον!

(Ἕπεται συνέχεια) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον φυτὸν

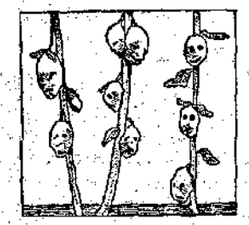

Μὴ νομίσετε ὅτι ἔχετε ἐμπρός σας τὴν εἰκόνα καμμιᾶς πόλης τοῦ Φὲζ ἢ ἄλλης πόλεως τοῦ Μαρόκου, ὅπου συνειθίζουν νὰ κρεμοῦν τὰ κομμένα κεφάλια τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Σουλτάνου! Ὄχι· εἶνε ἁπλῶς μίσχοι φυτοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ καρποί, διανοιγόμενοι διὰ νὰ ρίψουν τοὺς σπόρους, φαίνονται μακρόθεν ὡς ἀνθρώπινα κεφάλια. Τὸ περίεργον αὐτὸ φυτὸν εἶνε ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χοιραδοειδῶν, ὅπως τὸ κοινῶς λεγόμενον στόματοῦ-λύκου, κτλ.

Νέον γύμνασμα

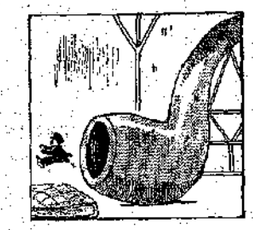

Ἡ πελωρία αὐτὴ πίπα εἶνε τώρα μία ἀπὸ τὰς «ἕλξεις» τοῦ Λονδίνου. Ἀποτελεῖ δηλαδὴ ἕνα παιγνίδι ἀγαπητότατον εἰς τοὺς Ἄγγλους. Εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς πίπας, ὀλισθαίνει μέχρι τῆς ἑστίας τῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σφενδονίζεται ἀποτόμως ἐπάνω εἰς ἕνα στρῶμα. Λέγουν ὅτι ἡ αἴσθησις εἶνε ἡδονικωτάτη.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Α') Πρόβλημα γεωμετρικὸν

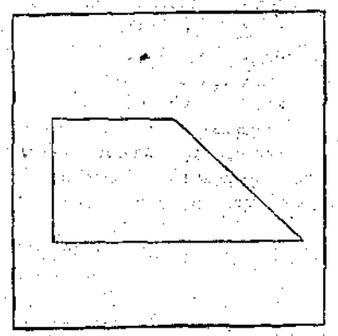

Τὸ σχῆμα τοῦτο, διὰ τεσσάρων γραμμῶν, νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Β') Παίγνιον

ΠΟ	ΤΡΙ	ΚΟ	ΚΑ	ΝΑΥ
ΛΕ	ΡΙΝ	ΛΑ	ΠΛΙ	ΧΑΙ
ΛΙΣ	ΘΟΣ	ΜΑΙ	ΟΝ	ΝΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν πέντε πόλεις τῆς Πελοποννήσου.

Δήλωσις: *Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του* ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιπούς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσεις τοῦ Παιγνίου καὶ τοῦ Προβλήματος τοῦ 18ου φυλλαδίου

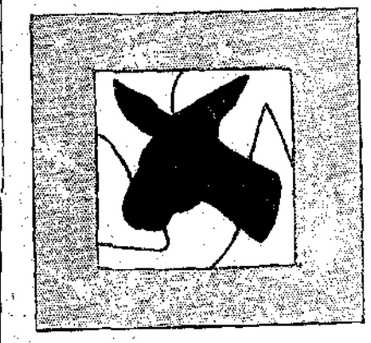

α) Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ πέντε τεμάχια ὥστε τὸ ἐν τῷ μέσῳ κενὸν νὰ σχηματίζῃ κεφαλὴν ὄνου.

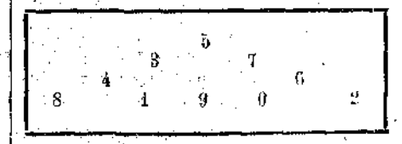

β) Οὕτω θὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοί, διὰ νὰ ἔχωμεν εἰς ὅλας τὰς πλευρὰς τοῦ τριγώνου ἄθροισμα 20.

Ιδε τον Ο-δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κερ Β

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἦσαν ὀλίγαι ἡμέραι ποῦ εἴχαμεν μετοικήσει εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅταν μὲ ἐπλησίασε μία Ἑβραία κόρη, ἡ ὁποία παρεθέριζεν ὁμοίως ἐκεῖ, καὶ ἤρχισε νὰ μὲ παρακαλῇ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τῆς σκυλίτσας μου.—Βλέπετε, μοῦ εἶπε, καὶ ἐγὼ ὀνομάζομαι Ρόζα, ὅπως ἡ σκύλλα! καὶ ἐδῶ ὅλοι γελοῦν μαζύ μου.

Ἐγὼ ὅμως ἐδήλωσα, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τοῦ ζῴου μου, ὅτι ἐπίτηδες δὲν τὸ ὠνόμασα ἔτσι, ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραπονῆται. Ἡ Ἑβραία Ρόζα ἔφυγεν ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἡμέραν μὲ παρεκάλεσε διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, καὶ ἄλλην ἀκόμη· ἐγὼ ὅμως ἔλεγα «πῶς ἠμπορῶ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τῆς σκυλίτσας μου; πταίω ἐγὼ ἐπειδὴ ὀνομάζεται καὶ ἐκείνη ἔτσι;..»

Ἡ Ἑβραία ἐβαρύνθη νὰ μὲ παρακαλῇ. Ἐπέρασεν ἕνα διάστημα, ὅταν ἡ ὡραία μου «Ρόζα» ἀπέκτησε σκυλάκια. Μίαν ἡμέραν ἔρχεται ἡ Ἑβραία Ρόζα καὶ μὲ θερμοπαρακαλεῖ νὰ τῆς χαρίσω ἓν ἀπὸ αὐτά. Ἐγὼ ἐπῆρα τὸ ἀσχημότερον καὶ τῆς τὸ ἔδωσα. Ἐκείνη μὲ εὐχαρίστησε, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἔφυγεν.

Ἐκαθήμην μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔξαφνα ἀκούω τὸ ὄνομά μου. Σρέφω νὰ ἰδῶ ποῖος μὲ φωνάζει καὶ τί νὰ ἰδῶ; ἦτο ἡ Ἑβραία Ρόζα καὶ ἐφώναζε τὸ σκυλάκι της ποῦ τῆς εἶχα χαρίσει.

Μοῦ ἦλθε νὰ σκάσω! Τὸ σπάνιον ὄνομά μου, ὄνομα Ἑλληνίδος ἡρωίδος νὰ τὸ δώσῃ εἰς ἕνα σκυλί; Ἀλλὰ τί ἠμποροῦσα νὰ κάμω;

Τὴν εἶχα πάθει!.. Ἔκαμνα κ' ἐγὼ τὴν ἀδιάφορον...

Δάφνης Κλωνάρι

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ

Τὰ μάτια μου ἔφευγαν συχνὰ ἀπὸ τὸ κέντημα καὶ παρηκολούθουν ὅσα συνέβαινον εἰς τὸν δρόμον. Αἴφνης βλέπω νὰ περνῇ μία γυναῖκα λεπτὴ καὶ ὑψηλή, ποῦ ἀπὸ τὴν μελαγχολία ἡ ὁποία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ τὰ μαῦρα πενιχρὰ ἐνδύματά της ἐφαίνετο δυστυχής... Ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα ἀγοράκι ἕως ἑπτὰ ἐτῶν μὲ χλωμὴ ὄψι καὶ μαῦρα φορέματα. Ἦτο φανερὰ χήρα καὶ ὀρφανό. Ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιον ἤρχετο ἕνα παιδάκι τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας χαριτωμένο, μὲ πολὺ κομψὰ φορεματάκια τὸ ὁποῖον ἠκολουθεῖτο εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ξένην παιδαγωγόν του ἐκρατοῦσεν ἄφθονα ἄνθη ἀμυγδαλιᾶς, ἄνθη συμβολίζοντα τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ χαράν.

Ὅταν τὰ δύο παιδιὰ ἐπλησιάσθησαν τὸ μικρὸ ὀρφανό, βλέπον τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλιᾶς ἐψιθύρισε κλαυθμηριστά: Γιά· κύτταξε μητέρα, τί ὡραῖα λουλούδια!

Τὸ πλούσιο κ' εὐτυχισμένο ἀγόρι, στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, ἔκοψεν ἕνα ἀνθισμένο κλάδο ἀμυγδαλιᾶς καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο ἐπλησίασε τὸ μικρὸ ὀρφανὸ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε λέγον:

— Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσουν, πάρε!

Καὶ ἔτσι γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο παιδὶ ἐφάνηκε χαρούμενο.

Καὶ ἐγὼ ποῦ παρακολουθοῦσα τὴν σκηνήν, ἐρρίγησα καὶ ἐδάκρυσα ἀπὸ συγκίνησιν εἰς τὴν συγγενόησιν αὐτῆν τῶν ἀθώων παιδικῶν καρδιῶν των.

Ἄγγελος τοῦ Πόνου

ΕΚΕΙ!...

Ἐκεῖ 'ς τῆς λίμνης πέρα
τὰ ἥσυχα νερά,
ὁλόχρυσες ἀχτίδες
σκορπίζει μὲ χαρὰ
τὸ γελαστὸ φεγγάρι,
ποῦ πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ
προβαίνει ἡ μορφή του
ς' τὸν καθαρὸ οὐρανό.

Ἐκεῖ κοντὰ νεράϊδες
μ' ὁλόχρυσα μαλλιὰ
σκορπίζουνε 'ς τ' ἀγέρι
τὴ χαρωπὴ λαλιά.
Καὶ ὅλες μαζὶ καθόνται
'ς τὰ χόρτα τ' ἀνθηρὰ
καὶ λένε τραγουδάκια
μὲ γέλια καὶ χαρά.

Ἐκεῖ, ἀπ' τὰ κλωνάρια
ποῦ ἥσυχα λυγίζουν,
τῆς νύχτας ἡ δροσοῦλες
ποῦ ἀπάνω τους καθίζουν,
'ς τὸ νοτισμένο χῶμα
'ς τὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα
σταλάζουνε σὰν δάκρυα
ἀπὸ χαρὰ πεσμένα.

Ἐκεῖ καὶ ἡ ψυχή μου
σὲ πίστης φῶς λουσμένη
μές τ' ἀσημένιο βράδυ
κάποια στιγμὴ διαβαίνει...
Ἐκεῖ 'ς τῆς λίμνης πέρα
τὰ ἥσυχα νερά,
ἐκεῖ ποῦ πάντα μένει
ἡ ὀμορφη χαρά!

Τσιγγαρέλα

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

Ὁ πλούσιος κ. Β. εἶχε τραπέζι. Ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ὑπῆρχον πλὴν ἑνός: ἔλειπεν ἡ συναγρίδα. Καταστενοχωρημένος στέλλει, ζητεῖ, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκει πουθενά.

Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἕνας ψαρᾶς φορτωμένος μίαν μεγάλην συναγρίδαν.

—Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ κ. Β. ἀνακουφιζόμενος. Καὶ πόσο μοῦ τὴν πουλεῖς;

— Ἑκατὸ ξυλιές, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ψαρᾶς.

— Ἀστειεύσαι;

— Καθόλου· ἀπεναντίας μιλῶ σοβαρώτατα. Δὲν δέχομαι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἑκατὸ ξυλιές.

— Καλὰ λοιπόν, δός του τες! εἶπεν ὁ κ. Β. πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν. Ἑκατὸ... ἀλλὰ ὄχι πολὺ δυνατές.

Ὁ ὑπηρέτης ἄρχισεν.

Ἀλλ' ἅμα ἔφθασεν εἰς τὰς πενήντα, ὁ ψαρᾶς ἐφώναξεν:

— Ἄλτ!

— Πῶς;

— Τὲς ἄλλες πενῆντα στὸ θυρωρό σας.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ πρὶν νὰ μὲ ἀφίσῃ νὰ μπῶ, μὲ ἀνάγκασε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ τοῦ ἔδιδα τὸ μισὸ ἀπ' ὅ,τι θὰ ἔπαιρνα γιὰ τὴ συναγρίδα. Κρατῶ τὸ λόγο μου!

— Μάλιστα! ἐρώναξεν ὁ κ. Β. Τὲς ἄλλες πενῆντα στὸ θυρωρό—καὶ δυνατές!

Παμφώς

«ΕΥΤΥΧΩΣ ΟΧΙ»

Ὁ Μέγας Πέτρος ἐπεσκέφθη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος τὸν πύργον τῆς Κοπεγχάγης.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας Φρειδερίκος ὁ Δ'., φιλοξενῶν τὸν Πέτρον, τὸν συνώδευσεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδρομήν. Οἱ δύο μονάρχαι ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου καὶ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα ἐξευλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Ὁ μέγας Πέτρος ἐξήγει εἰς τὸν Φρειδερίκον τὸ πολιτικόν του σύστημα:

— Θέλετε, τοῦ εἶπεν αἴφνης, νὰ σᾶς δώσω μίαν ἰδέαν τῆς ἐξουσίας μου;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Φρειδερίκου, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ρωσσικῆς μοναρχίας ἔκαμε νεῦμα πρὸς ἕνα κοζάκο τῆς ἀκολουθίας του, καὶ δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἄβυσσον ἥτις ἠνοίγετο πρὸ τῶν ποδῶν των:

— Πήδησε! τὸν διέταξεν.

Ὁ κοζάκος ἐκύτταξε τὸν Τσάρον, τὸν ἐχαιρέτισε, καὶ ἄνευ δισταγμοῦ ἐπήδησεν εἰς τὸ κενόν.

— Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μέγας Πέτρος, στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας. Ἔχετε σεῖς τοιούτους ὑπηκόους;

— Εὐτυχῶς ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ] *Φιλόπατρις Ἴων*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Λιλὴ ἔφαγε κρυφὰ τὸ ἥμισυ ἑνὸς πιάτου κρέας. Ἡ μητέρα της τὴν ἀνεκάλυψε καὶ τῆς λέγει:

— Ἂν εἶχες ἐσύ κόρη καὶ σοῦ ἔκαμνε τέτοιο πρᾶγμα, τί θὰ τῆς ἔλεγες;

— Ἐγώ; ἀπεκρίθη ἡ Λιλή· θὰ τῆς ἔλεγα: φάγε τώρα καὶ τὸ ἄλλο μισό, ἀλλὰ μὴ τὸ ξανακάμῃς.

Ἐυπέλη ὑπὸ τοῦ Παμφώς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΛΙΑΣ Α. ΙΩΑΚΕΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἐν Κωνσταντινουπόλει)
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Σκληρὴ Σκλαβιά
Εἰς τὸν 120ὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.
[Ἴδε Διάπλασιν 1911, σελ. 91.]

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

Τ' ΑΓΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Κρινάκι, τὸ πάνσφιρο ποῦ εἶχε χρῶμα
Τοῦ ρόδινου τῆς δύσης οὐρανοῦ,
Προσεκτικὰ ξερρίζωσε ἀπ' τὸ χῶμα,
Κοράσι σὴ ραχούλα τοῦ βουνοῦ.

Καὶ πρόσχαρη τὸ φέρνει σὰν ἀνθῶνα
Τοῦ κήπου τῆς καὶ ἐκεῖ ἁπαλ' ἁπαλὰ
Τὸ ἐφύτεψε . . . Μ' αὐτ' ὅπως τὸ χειμῶνα,
Ριγεῖ καὶ ξεψυχάει δειλὰ - δειλά.

Τὰ λούλουδα τοῦ ἀνθῶνα τὸ κυτάζουν
Παράξενα, καὶ ὡς τὸ εἶδανε νεκρό,
Μὲ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τους στενάζουν,
Λὲς δάκρυ εἶνε ἡ δροσούλα τους πικρό!...

(Κατὰ τὸν Julien Ochsé)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12 Ἀπριλίου 1911

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ διὰ τὰς ὡραίας Πασχαλινάς των κάρτας καὶ εὐχὰς τοὺς φίλους μου: *Καμάρι τῶν Γονέων, Ἐλεύθερον Ἑλληνα, Μασκώτ, Θριαμβεύουσαν Ἑλλάδα, Νέλκε, Κερκυραϊκὴν Αὔραν, Πλοίαρχον Νέμον, Αὔραν τοῦ Εὐρίπου, Γεννωμένον «Ἑλληνίδα, Δωδωναῖον, Ἡρωΐδα τοῦ Σουλίου, Ὄνειρον Δούλου Ἑλληνος, Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν, Κάρμεν, Συλφίδα, Γεώργιον Ν. Κοτσῆν, Χρῆστον Σολομωνίδην, Ἀνδρεῖον Ἄνδριον, Ὑπερήφανο Γιασεμὶ καὶ Νεράϊδα.* Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά μου.

Ἐλπὶς τῶν Ὑποδούλων, ἡ παρεξήγησις εἶνε φανερὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἐνομίσατε, ὁ φίλος σου καὶ σύ, ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὰ κανόνια τοῦ πολέμου, τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐνῷ ὁ συνεργάτης μου ὡμιλοῦσεν ἁπλούστατα διὰ τὰ κανόνια τῶν παραταξεων, τῶν τελετῶν, τὰ ἄσφαιρα, ποῦ κάμνουν μόνον κρότον. Ἡ διαφορά, βλέπετε, εἶνε μεγίστη! Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν αὐτὴν παρεξήγησιν τὰ πήρατε ὅλα ἀνάποδα καὶ ἐφθάσατε εἰς συμπεράσματα, τὰ ἐναντία ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ φθάσετε. Δι' αὐτό, ἀντὶ νὰ παντήσω εἰς τὰς φοβερὰς ἐρωτήσεις σας, προτιμῶ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι χρειάζεται καὶ κάποια *ἱεραρχία* καὶ ὅτι εἴμεθα μικροὶ νὰ διδάξωμεν πατριωτισμόν, ἢ ὅτι δήποτε ἄλλο, εἰς ἔνα ἐπιστήμονα, καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Μάθετε ἀκόμη ὅτι ἀσφαλέστερα θὰ λυτρωθοῦν οἱ ὑπόδουλοι, ὅταν οἱ *ἐλεύθεροι γίνουν ἄνθρωποι.*

Τὸ *Χρυσάνθεμον* μοῦ γράφει: «Ἀλήθεια αὐτὰ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶνε διασκεδαστικώτατα. Ἐνῷ ἤμουν ἄρρωστος στὸ κρεβάτι μοῦ τὰ φέρνουν. Φαντάσου τὴ χαρά μου, μόλις εἶδα ἀπ' ἔξω ὅτι ἦτο ἀπ' τὴ Διάπλασι. Σπεύδω νὰ τἀνοίξω καὶ ἀκόμη περισσότερο εὐχαριστήθηκα, ὅταν εἶδα ὅτι ἦσαν Μικρὰ Μυστικά. Δι' αὐτὸ σήμερον κάμνω καὶ ἄλλας προτάσεις».

Μέλαν Ἱππότα, ἡ *Κραυγὴ Νίκης* ἐξήρεσε ἀπὸ τὸ «σαλόνι» της τοὺς μὴ ἔχοντας ψευδώνυμον, διότι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Μπάρμα-Γεώργο, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια. Κ' ἐγὼ συμφωνῶ, ὅτι οἱ τελευταῖοι τόμοι εἶνε ἀνώτεροι τῶν παλαιῶν καὶ προπάντων, ὅπως λέγεις, χάρις εἰς τὰ Νέα καὶ Περίεργα, τὰ Πράγματα καὶ Θαύματα, τὰς Γελοιογραφικὰς Σειρὰς καὶ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἡ ἀλληλογραφία ἴσως καθυστερεῖ εἰς ζωηρότητα, ἀλλὰ δι' αὐτὸ πταίουν οἱ σημερινοὶ ἀλληλογραφοῦντες, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ὅσον οἱ ἄλλοτε ζωηροί.

Αὔρα τοῦ Εὐρίπου, τὸ πρῶτον βραβεῖον οἰονδήποτε διαγωνισμοῦ ἀφαιρεῖ πλέον τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀθρόου. Ὁ λαῶν δηλαδὴ Α'. βραβεῖον εἰς ἕνα οἰονδήποτε διαγωνισμόν, δὲν διαγωνίζεται πλέον πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ Ἀθρόου.

Προσδοκία τῶν Σκλάβων, εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ καυχῶμαι ὅτι ἐπανέφερα τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη τοῦ ταλαιπωρημένου υἱέου σου! Εἰπέ του χαιρετίσματα καὶ τὸν εὐχαριστῶ ποῦ μὲ ἀγαπᾷ τόσον. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε.

Λευκὴ Θεά, στεῖλε μου καὶ κανένα ἄλλο Παιδικὸν Πνεῦμα, πειὸ παιδικὸν Γράφε μου καὶ κάπως συχνότερα, νὰ βλέπω τί κάμνεις καὶ πῶς περνᾷς. Χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ».

Ὄχι, *Μυσσωνίς*, δὲν εἶνε οὔτε προσδολὴ οὔτε περιφρόνησις τὸ νὰ μὴ λάβῃς ἀπάντησιν εἰς πρότασίν σου περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Ἄλλοι δὲν ἀνταλλάσσουν κατ' ἀρχήν, ἄλλοι δὲν βλέπουν τὰς προτάσεις, ἄλλοι ἀνταλλάσσουν μόνον μὲ γνωστούς των κτλ. Φαντάσου ὅτι σήμερον, κάποιος φίλος μου μοῦ γράφει καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν εἰμπορῇ νὰ στείλῃ τετράδια εἰς μερικοὺς ποῦ τοῦ ἐπρότειναν πρὸ πολλοῦ καιροῦ, διότι τότε αἴφνης τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴ διαβάζῃ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν». Θὰ εἶχον δίκαιον λοιπὸν ἂν προσεβάλλοντο, ἂν τὸ ἐθεώρουν περιφρόνησιν, αὐτοὶ ποῦ δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν φίλον μου αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶδε κἂν τὰς προτάσεις των;

Μοῦ ἄρεσε ἡ πρώτη ἐπιστολή σου, *Ἀλκαῖε*, καὶ ἐλπίζω νὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Κ' ἐδῶ εἴχαμεν ἄσχημον καιρὸν τὸ Πάσχα. Ἔβρεχεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ βράδυ ραγδαίως.

Πῶς τὸ ἔπαθες, *Μικρομέγα*, νὰ μοῦ γράψῃς κ' ἕνα γράμμα μὲ τὰ σωστά σου; Ἕως τώρα μοῦ ἔγραφες ἀπὸ δυὸ λόγια στὸ πόδι. Ποῦ τὰ ὡραῖα γράμματα ποῦ μοῦ ἔστελνες ἄλλοτε! Ἀλλ' ἂς ἐλπίσω ὅτι τώρα ποῦ ἐξανάγκασε ἡ καλὴ ἀρχή, δὲν θὰ τεμπελιάζῃς ἔτσι εὔκολα. Δὲν ἀκοῦς ποῦ λέγουν ὅτι ἡ ἀλληλογραφία μας δὲν ἔχει τὴν ἄλλοτε ζωηρότητα; Καὶ βέβαια, ἀφοῦ τὰ πιὸ ἔξυπνα παιδιὰ τὴν παραμελοῦν τόσον!...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Τίποτε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα παρὰ μερικὰ Παίγνια, Φαιδρά, Π. Πνεύματα, Προβλήματα καὶ λοιπά.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ τιμωρία τοῦ Ἰωάννου» [ὄχι ἀπὸ ἀναγνωσματάρια·)—«Τὰ δάκρυα» (ἀκατάλληλον·)—«Φιλανθρωπία» κτλ. —«Ἐπαίτης» [ὄχι ἀνάξιον τοῦ θέματος·)—«Χριστὸς Ἀνέστη» κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθήσεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Σοφὸς Νεύτωρ*, α. (;;;;) *Ἀεροναύτης*, α. (Γ.Μ.Π.) *Μέγας Ναπολέων*, α. (Π.Δ.Κ.) *Μέγας Στρατηλάτης*, α. (Α.Α.Ρ.) *Ἑλληνικὴ Σημαία*, α. (...) *Σύμπαν* κ. (?). *Ὀνειρώδης Βασίλισσα*, κ. (Α. Ρ.) *Συριανὴ Αὔρα*, κ. (Ο.Ο.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὀδδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς· Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐκείνης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγυημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Προσδοκία τῶν Σκλάβων* (0) μὲ *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Ἀνδρεῖον Ἄνδριον*, *Δούλην Ἤπειρον*—ὁ *Μέγας Στρατηλάτης* (0) μὲ *Λατρευτὴν Πατρίδα*, *Μικρομέγαν*, *Συριανάκι*—ὁ *Μέλας Ἱππότης* (0) μὲ *Κραυγὴν Νίκης*, *Μικρὸν Ἀργοναύτην*, *Χαριτωμένο Σταυράκι*—τὸ *Χρυσάνθεμον* (0) μὲ *Σκληρὴν Σκλαβιάν*, *Φλογέραν τοῦ Βασιλῆ*, *Δοίκισσαν τοῦ Δάντσιγ*, *Ἐλευθεριάν*, *Γιάννην Ἀγιάννην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σημαίαν τοῦ Βόρρω* (εἰμπορεῖς καὶ τώρα νὰ τοὺς στείλῃς τετράδια, ἀλλὰ μὲ τὸ ψευδώνυμον ποῦ σοῦ ἔγεινεν ἡ πρότασις·) *Ἀμαρυλλίδα* (βραβεῖον ἔστειλα· ἔχε ἐμπιστοσύνη· ἐγὼ ξέρω καλλίτερα τί εἰμπορεῖ νὰ παρεξηγηθῇ καὶ τί ὄχι·) *Γεώργιον Ν. Κ.* (θὰ συμπεριληφθῇ·) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον*

(δύο χόλα καὶ τὰ δύο·) *Βασιλεὺς Πάν, σῶν κτόνων* (ἔχει καλῶς·) *Δόλιοι ἀνὴρ ἀνίκητον* (ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη·) *Φίλιππος Ἑλλάδα* (ἔστελα·) *Ἑλληνικὴν Θεσσαλία* (νικᾶ· ἐλάδα σωμεν ναί, ἀλλὰ καὶ νὰ μάθωμεν ὅτι μερικὰ πέρασγα πράγματα·) *Μικρὸν Ἤρωα* (καὶ ἔξ τος θὰ γίνῃ δημοψήφισμα· σὲ συγχαίρω διὰ τὴν χειροχρονθεισαν ἀπαγγελίαν· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Φώτιος Μουχτ.* (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον! κ' ἐκεῖνο ποὺ εἶδες ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος, διότι οἱ ἄνευ ψευδωνύμου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύουν·) *Ἐθνικὴν Σημαίαν* (δὲν ἠξεύρω ἂν ἐξακολουθῇ νὰ ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν ποὺ λέγεις· αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρᾶ - Κρᾶ» συνδυάζουν τὸ ὡραῖον καὶ τερπνὸν μὲ τὴν ἀκραν νωπότητα κ' ἐπικαιρότητα· εἶνε μυθιστόρημα τῆς τελευταίας ὥρας·) *Ἐλληνίδα* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· αἱ λύσεις δεκτά!·) *Δρόσον τῆς Πρωΐας* (ἀφοῦ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, ἀφοῦ σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμόν σου, πῶς λέγεις ὅτι δὲν σοῦ ἀπήντησα; χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσον αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρᾶ - Κρᾶ» ὥστε τὰς διαβάζεις «καταπληκτικῶς»·) *Ὑπόδουλον Ἑλλάνα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς·) *Ἀνδρέιον Ἄνδριον* (ἔλαβα·) *Χρήστον Δ. Γερ.* (πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ πρῶτον δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ στείλῃς ποίημα πρὸς δημοσίευσιν· τί λέγει ὁ Ὁδηγὸς εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον; ἔπειτα τὸ σταλὲν ἦτο ἀντιγραφή, ἐνῶ μόνον πρωτότυπα καὶ ἀνέκδοτα δημοσιεύω·) *Στεναγμὸν τῆς Δούλης Ἠπείρου καὶ Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων* (χαίρω ποὺ ἐγίνατε καλὰ νὰ μοῦ γράφετε·) *Χρυσάνθεμον, Χάμ, Σοφὸν Νέστορα, Εὔδωλον Ζωγόφου*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἀπριλίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 10 Μαΐου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Μαΐου.

(Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδεται νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φοινίκας, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

192. Δεξιόγριφος

Ἐν χρονικὸν ἐπίρρημα
Εἰς ἐπιφώνημα κολλῶ
Κ. ἐκ τῆς Γραφῆς διάσημον,
Ἀρχαίαν πόλιν σοῦ δηλῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠλευσιηρίας.

193. Στοιχειόγριφος

Στὴ γραμματική μ' εὑρίσκεις
Ὅπως εἶμαι ἂν μαφίσῃς.
Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς
Ἕνα ζῶον θὰ παντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόμμυ.

194. Μεταγραμματισμός

Στὰ χρονικὰ ἐπιρρήματα
Θὰ μ' εὕρῃς ἂν κυττάξῃς·
Στὰς πόλεις τῆς Ἠπείρου μας,
Ἐν γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι.

195. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.
*** = Θεός.
***** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
******* = Φυτὸν παρόχθιον.
***** = Πολιτικὴ διαίρεσις.
*** = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καθέτως καὶ ὁριζοντίως τὰ αὐτά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νησάκι τῶν Γιαννίνων.

196. Αἴνιγμα

Ἐγὼ εἶμαι ὁ θηλυκὸν
Ἐκεῖνο ὁ ἀρσενικόν·
Καὶ ἀμέσως πάταμον
Θέλοντας, ἀσταχυόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Παραμυθικότητος.

197. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κεφάλαιον

1.— Ἡ χαρὰ εἶναι ὀσφῦς.
2.— Τῆς θλάσσης ὁ βόθος πολλὰ ἐγκρύπτει.
3.— Ἡ γῆ δρεπόφορον ἔχει τὴν σελήνην.
4.— Ὁ Ἄρης ἀρχαῖος ἦτο θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Γλαύκου.

198. Φυλλὸν - Μίγδην

βοᾶ ἠδέως ῥαπτέπιν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλευθερίου Ἠπειρώτου.

199. Ἀπροσδιόριστος ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωθὶ λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ γράμματα τῶν ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:

Πικρός, δρόσος, ἀπαγματικότης, νόσος, χαρωπός, θεωρία, ἀδυναμία, ἐγκρατής, ἐλλιπής, λεῖος, ἀφυής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυροῦ Παναλήνου.

200. Μικτὸν

νς - σα - κ - νς - σουει

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλόδημου Μουχλόου.

201. Γρῖφος

Τ Κο Μ Μο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσυδβίβου 12.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἐπιτυχεστέρων Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 8 καὶ 9

75. Κανάρης (Κανά, ρίς.)—76. Σιτος-Τιτος.— (Πατρίς, εἰς Πάρις.—78. Τοκάστανον.

79. Τ — 80. Ε
ΣΠΣ — ΥΛΗ
ΤΗΘΥΣ — ΗΜΕΡΑ
ΣΥΣ — ΑΘΗΝΑΙΣ
Σ — ΠΕΙΘΗΝΙΟΣ

81-82. Κελαιμπάκα καὶ Καρβασάρας.—83. ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ (Ἀρτεμις, Ἀντίοχος, Ἰταλία, Ξέρξης, Σωκράτης, Κυναίγειρος, Φιλίππος, Παρμενίδης, Ἰωσήφ, Ἀνοῦ, Ἀριστείδης.)—84. Ὀδὸν κακὸν ἀρίστων κάλλος.—85. Ὁ δὲ τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν ἀπαρτάνει· ἄφρων δὲ δίκαιος νομισθείη. (Ὁ δὲ ἐν τῇ κόψῃ (πρᾶγμα σὺν - 2 - μαρτάνων, ἄφρων, Ἄνδρ, Κίμι - νομ, εἰς θεῖοι)

86. Μεσσάπιος (Μέ, σί, σι, πι, ος.)—87.—Ἀπόλλων (ἀπ' ὀλων).—88. Κάλαμις (κα, λα, μις.)—89. Κάπος - ὄνος.

90. Π — 91-93. Ἡ Καλλίπολις, ΔΑΣΣ — ὁ Μεγαλόπολις καὶ ἡ Νεάπολις.—94. Ἴον — ὄν = ἡ
ΔΕΡΑΣ + (πυρετός - ἔτος = πῦρ
ΠΑΡΑΛΟΣ + (Ὀδύρις - ἴρις = ὄς =
ΣΑΛΟΣ — ΗΠΕΙΡΟΣ — 95. ΦΘΟΝΟΣ (Φθόος, Θερμότης, Ὀρθός, Νόσος, Ὄρος, Σεμνός.)—96. Πορεύεσθαι μήτε λέγειν μήτε πράττειν.—97. Εἰς δευτέρα φύσις ἐξ εἰς δεῦτε - ῥάω εἰς εἰς.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραλείπεται τὸ φύλλον των νὰ δηλώνουν ἀμέσως πᾶσαν μετοικεσίαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΝΑΡΓΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΙΓΝΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 161]

ΑΘΗΝΩΝ: *Κλειὼ Γ. Κοζαδίνου, Θεοφ. Χ. Βουτσαφᾶς, Π. Α. Κουρουπλῆς (17), Μαρίκενα Α. Τρίμη, Ὀθωνία Γ. Σακελλαρίδου (17), Θεοφ. Γ. Σακελλαρίδης (17), Καφ. Σούλης, Κολλίγα Μαλλιαγρού, Κλειὼ Γ. Σακελλαρίδου (17), Ι. Κ. Ζάχος, Σπυρ. Σ. Μπουφίδης, Ἀπόφοιτοι τῶν Πατησίων, Παμφ.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: *Εὐ. Σ. Σπυλιέρ, Ν. Π. Ἡρώτης, Μαρία Παπανικολάου, Σπ. Α. Ἀντωνιάδης (17).*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: *Π. Δ. Χρηστόπουλος, Στ. Δεληβαλίδης.*
ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: *Ἠλιοθερία Ι. Νικολαΐδου.*
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: *Δημοῖκη Δ. Ρωμᾶ.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: *Σ. Μενεκράκης, Σ. Α. Τσιάμης.*
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: *Θε. Σ. Γιαννός (17), Π. Ι. Δημητρακόπουλος.*
ΛΑΓΙΩΣΗΣ: *Χρ. Καρασταμίου.*
ΛΗΜΝΟΥΡΙΟΥ: *Λαμπαία Ἄνδρ. Πυλαρινοῦ.*
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: *Θ. Σ. Δημόπουλος, Β. Γ. Πολυχρονάκης.*
ΠΑΤΡΩΝ: *Χαρ. Ι. Καραλάμπης.*
ΣΠΑΡΤΗΣ: *Πάνος Χ. Ψυχογιός.*
ΣΥΡΟΥ: *Ζωὴ Ι. Κονταξίνη, Α. Κ. Ι. Σκουδρᾶς, Μαρία - Χρηστίνα Λουριώτη, Κλεοπ. Θ. Παπαδόπουλος, Ἰωαν. - Θεοδ. Χρ. Μουγκάπουλος.*
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: *Χαριλ. Δουκόπουλος.*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: *Ἀντ. Π. Βλαχογιάννης, Ν. Κ. Βαμβακούλας, Ζ. Κ. Βαμβακούλας, Ι. Ι. Τζάκας, Χρ. Δ. Ζάχος.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: *Ἄσμος Κόρκας, Μαρίκα Π. Βόλγας, Ἀντ. Μαρκαντωνάκης, Ἑλένη Κ. Σερεμέτη, Ἰωάννα Ι. Μπαμπάκα.*
ΓΕΝΟΥΗΣ: *Ἀναλ. Δ. Βουλγαρόπουλος (16, 17).*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: *Ἠλευθερία Καζαμία (17), Ἰουλία Γ. Τζαβέλλα (17).*
ΚΑΪΡΟΥ: *Γ. Σταυρόπουλος, Ἑλένη Μαυκκή.*
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: *Μεσάπτις (16), Δημ. Δ. Μεσάπτης (16, 18).*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: *Βερονίκη Σ. Νικολάου.*
ΠΟΡΤ - ΣΑΪΔ: *Γ. Χαραμουντάνης, Βασιλικὴ τῆς Κύπρου (17), Γιαννούλα Ἐλληνίς (16, 17), Κωνστ. Δάμρας (16, 17).*
ΣΜΥΡΝΗ: *Μαρίκα Θ. Νικολάου (17).*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφόντων λοιπὸν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐστάλησαν εἰς τὴν Κλειὼ τὸν καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΠΑΝΟΣ Χ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ *ἐν Σύρᾳ,* ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΚΑΚΗ, *ἐν Κέρᾳ, καὶ* ΠΑΝΑΓ. Δ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ *ἐν Ἄνδρῳ, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβωσιν διὰ μίαν τοιαύτην ἐκάστος ἀπὸ 1ης Μαΐου ἐρχομένης.*

Πλουσίζουν δὲ ὁ,τιδήποτε διὰ τὸν πρόσχῃ Διαγωνιζόμενον.

Οἱ ἀποστέλλοντες ἄνευ δικαιώματος τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστέλλοντες κατὰ ἕνα ἢ δύο λεπτόν. (Γραμματόσημον ὁθωμανικὸν 10 παρᾶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὅστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

ΕΡΓΑ ΓΙΩΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[*Φαίδωνος*]

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ ταχυδρομείου ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον· διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. *Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*

Τύποις «Ἀλκῆς» Ἀθηνῶν ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων.*— 2077.